

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

J.D. RINEHART

CORONA
celor TREI

cartea a doua

ȚINUTUL PIERDUT

PROLOG

Chinuită de cizmele masive din fier, Kalia își târî picioarele pe caldarâm. Din mănușile-i grele, tot din fier, lanțurile ajungeau în mâinile celor două gărzi care o escortau de-a lungul corridorului.

„Mi-au făcut asta pentru că se tem de mine“, își spuse ea.

Unul din lanțuri se strânse, smucindu-i puternic brațul. Kalia aproape căzu, dar își reveni și continuă să meargă împleticindu-se.

„Dar mie nu îmi este frică de voi“, gândi ea.

Aproape credea asta.

Soldații, îmbrăcați complet în negru, cu încălțăminte cu tălpi moi și silențioase, veniseră după ea în mijlocul nopții și-i puseseră mănușile din metal, apoi o încălțaseră cu cizmele înainte ca ea să se fi trezit de-a binelea.

– Ce înseamnă asta? întrebaseră ea când o au ridicat-o din pat.

Fără să spună nimic, legionarii o împinseseră pe ușă afară, spre hol.

– Când o să afle regele asta... începuse ea să spună.

Dar văzând amuzamentul sălbatic pe care-l afișau, se oprise.

„Brutan o să afle despre asta destul de curând. Până atunci, n-am să fac nimic care să-i stârnească.“

Aceștia o târâră prin coridoarele secrete ale castelului Tor, evitându-le pe cele mai des circulate și rămânând în tunelurile ascunse între zidurile masive din piatră. O ținură strâns de brațe, trăgând-o de umeri la fiecare cotitură. Când pătrunseră și mai mult în întuneric, groaza pusese stăpânire pe Kalia.

Curând, caldarâmul făcu loc lespezilor din cremene. Zgârieturile făcute de cizmele de fier ale Kaliei creară scânteie care pâlpâiră pe zidurile tunelului. După alte două cotituri dureroase, tunelul se sfârși în dreptul unei bolte ample, astupate cu o ușă solidă în al cărei lemn era încrustată imaginea unei coroane cu trei vârfuri.

Era coroana Toroniei.

Coroana regelui.

„I-a trimis! Brutan i-a trimis! Iar acum, își așteaptă premiul în spatele ușii!“

– Aș fi venit, spuse ea. Dacă mi-ați fi spus că regele vrea să mă vadă, aş fi venit de bunăvoie. De ce nu aş fi făcut-o?

Încercând să pară sfidătoare, își aruncă pe spate părul blond-roșcat și răvășit. Cu toate astea, stomacul i se strânse de groază... De ce le ceruse Brutan să o înșfăce din pat? De ce ordonase să-i fie adusă în lanțuri?

Răspunsul pe care-l bănuia o lovi ca un pumn în stomac. Inima îi tremura în piept.

„Mi-a găsit copiii. Tripleții mei. Și, după ce o să mi-i arate, o să-i ucidă!“

Ea își mușcă limba ca să-și înăbușe țipătul.

– Ai face bine să nu vorbești, mormăi primul legionar de sub gluga lui neagră. Fă doar ce ți se spune. O să fie mai bine aşa.

– Când regele dă un ordin, până și amanta regelui se supune, spuse al doilea legionar.

Buza i se ridică într-un râncet sfidător.

Kalia tresări. Statutul ei era cunoscut în toată Toronia; toată lumea știa că Tor era căminul regelui, al reginei și... al Kaliei. Al celor trei.

Trei era un număr puternic. Și ocupa un loc special în inima Kaliei.

„Tripleții mei! Oh, copiii mei!“

– Vă rog, nu vreți să-mi spuneți...? începu ea, dar era prea târziu.

Când legionarul deschise ușa imensă, al doilea o împinse în celaltă cameră.

Ea înaintă clătinându-se. Nu se auzi niciun sunet, în afara zăngănitudinii surd al cizmelor ei din metal pe podeaua din piatră. Își ținu capul plecat, nedorind să se uite la ce știa că o aşteaptă.

După douăzeci de pași, gărzile o opriră brusc. O mâna rece o prinse de bărbie și o forță să își ridice capul. Își adună puterile și îl privi în ochi pe regele Brutan.

Regele stătea pe un tron simplu de lemn, ușor înălțat pe o platformă din stejar. Lângă el, pe un scaun asemănător, stătea regina Magritt. În ciuda orei târzii, ambii purtau ținuta regală a Toroniei: robe roșii și lanțuri din aur.

– Kalia! spuse regele. Ce bine c-ai venit!

Respect pentru lumeniștii
Cuvintele erau dulci, dar vocea îi vuia ca tunetul. Obraji - roșii, de obicei - îi erau palizi. Tot chipul său părea aspru și rigid, iar Kalia avu senzația bruscă și amețitoare că, peste robele luxoase, nu vedea capul unui om, ci al unui animal.

- Aș fi venit de bunăvoie, dacă mi-ai fi cerut-o, zise ea.
- Nu am făcut-o, mormăi Brutan.

Jocurile de cuvinte nu fuseseră niciodată punctul lui forte; el era un om de acțiune. Să te afli în preajma lui era ca și cum ai fi curtat un urs neascultător, iar asta o însăpămantase pe Kalia dintotdeauna. Totuși, lângă această brută stătea cineva care o speria și mai mult.

- Bine ai venit, dragă! spuse Magritt.

Veninul din vocea ei nu se regăsea deloc în zâmbetul de pe buze, și în asta stătea puterea sa.

La drept vorbind, urșii erau creațuri simple.

Magritt, totuși, era asemenea unui șarpe.

Din spatele Kaliei, răsună zgomotul unor pași – mulți. Auzi scărțăitul și zăngănitul armelor. Erau soldați care intrau în formăție, în spatele ei, presupuse ea.

Conștientă că nu era nicio cale de scăpare, aruncă o privire spre laturile camerei, căutând-o oricum. Încăperea se numea Undersalle și se afla chiar sub marea sală a tronului din castelul Tor. Ca și aceasta din urmă, era lungă și lată, dominată într-un capăt de podiumul regal. Spre deosebire de sala tronului, era întunecată, luminată doar de torțe care pălpăiau în candelabrele de pe perete. Tavanul era jos.

Kalia se întrebă căți criminali își înfruntaseră soarta în această sală de judecată. Căți își declaraseră nevinovăția. Căți imploraseră să rămână în viață și căți fuseseră condamnați la moarte.

Respect pentru cărturi și căți
„Eu n-am de gând să implor.“

Liniștea se lăsase din nou. Kalia privi împrejur și văzu exact ce se așteptase să vadă: întreaga legiune de gărzi a lui Brutan – o sută de bărbați, înarmați și vigilenți în armurile lor de bronz, care, fără îndoială, aveau ordin să o țină acolo până ce regele și-ar fi încheiat socotelile cu ea.

În Undersalle, asta însemna doar un singur lucru.

– Trădătoareo! strigă Brutan, ridicându-se brusc de pe tron. M-ai mințit! M-ai mințit tot timpul!

– Cum aşa, stăpâne? întrebă Kalia, sperând ca adresarea oficială să-i calmeze furia.

Nu fu aşa.

– La început, ai spus că ești grea cu un singur copil. Dar erau trei. Stropi de spumă ieșiră din gura lui Brutan și ii împroșcară barba lui stufoasă. Trei, aşa cum zice profetia! Profetia!

– Dar tripleții erau ai tăi, stăpâne. Sâangele tău.

– Mi-ar fi vărsat sângele!

– S-au născut morți. Cum l-ar putea amenința pe rege un copil mort?

– Negi cuvintele profetiei? „Sub aceste noi lumini celeste, vor păși trei noi moștenitori. Ei vor invoca puterea necunoscută. Îl vor ucide pe regele blestemat.“ Cele trei stele au apărut pe cer chiar în noaptea aceea, Kalia. Cine știe ce altă magie neagră se mai urzea? Crezi că sunt prost?

„Poate că nu. Dar dacă a existat vreodată un rege blesemat, tu erai acela, Brutan!“ se gândi ea.

Cu voce tare, Kalia spuse cât de calm putu:

Respect pentru numărul de cărți

– Au trecut trei ani de când cele trei stele au apărut pe cer, stăpâne. Nu s-a întâmplat nimic rău de atunci. Profetia nu s-a împlinit. Nu există niciun pericol.

– O, dar pericolul există, draga mea! spuse Magritt de pe tronul ei.

Pe cât de răgușită era vocea soțului ei, pe atât de suavă era și ea. Pe buze încă-i juca acel zâmbet exasperant.

– Pericolul ești tu.

Kalia pufni.

– Pericol? I-ai pus să mă aducă aici în lanțuri! Ce amenințare aş putea să fiu pentru tine?

– Știi foarte bine de ce ești în lanțuri, răsunse Magritt.

– Am făcut-o ca să punem capăt magiei tale, vrăjitoare nenorocită! strigă Brutan, coborând de pe podium și punându-și în solduri mâinile cărnoase.

Era roșu la față, iar ochii îi străluceau, ca și transpirația de pe frunte.

Era adevărat. Câtă vreme mâinile și picioarele Kaliei erau captive în metalul rece și rigid, nu-și putea folosi puterile. Chiar dacă i-ar fi fost eliberate, se îndoia că abilitățile ei ar fi ajutat-o în locul acela îngrozitor, în prezența atâtior bărbați înarmați. Ca și pământul și aerul care o stimulau, magia ei era blândă și subtilă, menită nu pentru confruntări, ci pentru dragoste.

Totuși, frica lor în fața talentelor sale îi dădea putere.

– Mi-am abandonat magia cu mulți ani în urmă, după cum bine știi, spuse ea. O fixă cu privirea pe Magritt. Am lăsat-o deoparte pentru regele meu.

– Mincinoaso! strigă Brutan. Faci vrăji ca să ascunzi adevărul. Spui că bebelușii erau morți? Eu spun că nu este așa. Spun că atunci când am venit în dormitorul tău

În noaptea aceea, mi-ai înșelat vederea și m-ai făcut să cred că ei – cei trei copii – erau morți. L-am păcălit până și pe vrăjitor, pe credinciosul Melchior.

„Dacă ai ști“, gândi Kalia. Melchior fusese cel care l-a păcălit pe rege. Se întrebă ce ar fi făcut Brutan dacă ar fi descoperit că vrăjitorul nu îi era loial lui, ci taman profetiei care îi prezicea cădereea.

Ea privi din nou împrejur, de această dată la ușa prin care fusese târâtă. Își dori ca Melchior să intre.

Dar Melchior nu apără.

– Tripleții sunt la fel de morți cum erau în ziua aceea, spuse ea, simțind amărăciunea cuvintelor. De ce ai crede altceva?

Brutan își șterse saliva de pe barbă cu dosul mâinii. Întorcându-se pe călcâie – pentru un bărbat masiv, era surprinzător de agil – pocni din degete spre unul din cei doi legionari care o aduseseră pe Kalia în Undersalle.

– Scoate-l afară! strigă el.

Inima Kaliei se opri.

„Să-l scoată? Pe cine?“ se întrebă ea.

Paralizată, așteptă ca legionarul să se retragă în umbrele din spatele celor două tronuri, ca apoi, cu o anticipare îngrozitoare, bărbatul să apară din nou, cu un copil de trei ani.

„Să fie Tarlan? Sau Agulphus?“

Legionarul se întoarse târând nu un copil, ci un vagabond soios. Kalia își plecă umerii de ușurare. Hainele bărbatului erau zdrențuite, iar părul unsuros îi era plin de murdărie. Își dădea ochii peste cap și murmura ceva. Când legionarul îl eliberă, acesta se legăna, abia reușind să stea drept.

Respect
Ușurarea Kaliei se transformă repede în nedumerire când se întrebă cine putea fi acest bărbat.

Regele Brutan se uită la vagabond cu un dispreț fățiș, dar Magritt se ridică încet de pe tron.

– Kalia, spuse ea, să ți-l prezint pe sir Brax? Are de spus o poveste interesantă. Deosebit de interesantă.

Kalia încercă să-și strângă pumnii, dar fu împiedicată de rigiditatea mănușilor. „Sir Brax! Erai aliatul lui Melchior. Pe care dintre copiii mei tăi l-a dat în grijă?”

Când îl fixă pe vagabond cu privirea, se îngrozi și mai mult. Era imposibil să-și imagineze pe cineva mai puțin potrivit să aibă grija de un copil. Își încordă mușchii feței, rezistând impulsului de a striga la el.

„Ce ai făcut cu copilul meu?”

Legionarul îl împunse pe sir Brax cu mânerul sabiei. După o mică pauză – în care Kalia fu convinsă că sărmanul bărbat avea să vomite –, sir Brax începu să vorbească:

– Ni s-a dat fiecăruia câte un bebeluș, spuse el nedeslușit din cauza băuturii. Al meu era un băiat. Am plecat de la castel. Eu și bebelușul.

Kalia se aplecă înainte, disperată să-i descifreze cuvintele stâlcite.

– Am mers pe poteci ascunse... mormăi sir Brax. Taverna din Isur...

Bărbia i se sprijini de piept, iar legionarul îl împunse din nou. El se uită în sus, cu ochi sticioși.

– Ca să-l păstrez în siguranță, departe de rege... Secret... secret, cu orice preț. Numele lui – numele lui era... adăugă apoi.

Kaliei i se răci sângele în vene.

– Continuă, mormăi legionarul, scuturându-l.

Respect pentru băneți și cărti
Sir Brax mijii ochii.

– Numele lui era... Allus, poate? Aphullus?

„Agulphus“, gândi Kalia brusc, cu groază și triumf în același timp. „Acela-i numele lui! Al lui Gulph al meu. Micuțul meu Gulph!“

Sir Brax termină de aiurit și un licăr de speranță străluci în sinea Kaliei: „Dacă nu știu cum îl cheamă, nu pot să îl găsească.“

Brutan se întorsese. Stătea cu pumnii strânși, iar corpul mare, ca de urs, îi tremura din cap până în picioare. Magritt continua să zâmbească.

– Bietul sir Brax, zise ea. Băutura i-a afectat mintea. Acum, Kalia, cui i-ai dat pe ceilalți doi? Vrei să ne spui, înainte de final?

„Înainte de final!“

Cuvintele lui Magritt răsunară ca niște clopote sparte prin gândurile Kaliei. Deci voiau să o ucidă până la urmă. Nu o aduseseră în Undersalle ca să-i audă povestea sau ca să-i permită să-o afle pe-a lui sir Brax.

„Deja mi-au decis soarta, gândi ea. Nimic din ce-aș spune nu ar conta.“

Simți ceva smucindu-se înláuntrul ei. Acum nu avea să-și mai vadă copiii niciodată – nu avea să-i vadă detronându-și tatăl și luând coroana, îndeplinindu-și destinul. Lacrimi fierbinți îi apărură în ochi, dar se strădui să nu plângă.

„Pot să mă ucidă, gândi Kalia, dar asta nu înseamnă că au câștigat.“

Își îndreptă umerii. Cu toate că greutatea mănușilor din fier era aproape de nesuportat, ea le ridică, deschizându-și larg brațele.